

TESTOVÁNO
NA
RODIČÍCH

Dítě školkou povinné

Jak čůrají
nevěsty

M. M. Gabicar

COSMOPOLIS

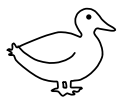
Dítě školkou povinné

Jak čůrají nevěsty

M. M. Cabicar

Teta Maruška s velikými prsy

Vyplňuji na poště formulář a Viki si to najednou, mýrnyx týrnyx, namíří k volné kukani, ve které sice sedí pošťák, ale před sebou má ceduli jako vrata: PŘEPÁŽKA UZAVŘENA. Což je ale Viki dost jedno, jelikož neumí číst tolik písmen najednou. Vylovila z kapsičky několik zmuchlaných lístečků a povídá: „Ploším, já chci tohle poslat tetě Malušce.“

Skočil jsem po ní, ale pozdě. Pán na druhé straně se usmál a mávl rukou: „Jen ji nechte a klidně si dělejte, co potřebujete, já to vyřídím.“ Poděkoval jsem a on se naklonil k Viki: „Koukám, že jsi tu něco namalovala a tady narazítkovala, tak to všechno dáme pěkně do obálky... Tak! A teď potřebuji adresu. Má tetička nějaký titul? Oslovení?“

Viki se zamyslela, pak pokrčila rameny, rozhodila rukama a udělala ten svůj ksichtík se zdviženým obočím a ohrnutým spodním rtem: „Plostě teta.“

„A to je pravda, tak napíšeme ‚Prostě teta‘,“ souhlasil poštovník. „A teď jméno. Jak se teta jmenuje?“

„Maluška,“ odpověděla Viki a doplnila: „Má veliký plsá.“

Pošťák měl co dělat, aby nevybuchl smíchy, ale jen se prudce narovnal a vrhl na mě velmi rozjařený pohled.

„Teta Maruška s velikýma prsama,“ psal poctivě a pro sebe si zamumlal: „Tu bych rád poznal.“

„Tak,“ znovu zvedl hlavu od psaní. „A teď bych potřeboval ulici. V jaké ulici bydlí, víš to?“

„Jó, vím!“ poskočila Viki. „V takový dlouhý! Jsou tam stlomy!“

Pošťák se zachechtal a zamnul si ruce. Bavil se čím dál víc. Zřejmě tam napsal: „Taková dlouhá ulice se stromama.“ A pak se na psaní zálibně díval a pořád se uchechtával.

„A jestlipak víš, který je to dům? Víš číslo?“

„No jasně,“ odvětila Viki dotčeně. Přece není blbá. „Čši!“ Vylousovala náhodně a ukázala čtyři prstíky, protože tak je má nastavené podle svého věku.

„Tři,“ přeložil si pán za přepážkou. Spíš to vyprskl. „No proč ne,“ smál se a vymlaskl na obálku trojku.

„Výborně, výborně, takže teď bych chtěl město nebo vesnici, kde teta Maruška s velikýma prsama bydlí.“

Viki se hluboce, ale opravdu hluboce zamyslela, až pak řekla váhavě: „To je daleko. Moc daleko, to je až tam vžááádu.“

„Daleko, předaleko, až tam vzadu,“ pošťák si skoro zpíval. Chvilí se na psaní díval, pak se otočil od Viki pryč a nějakou dobu se prostě řehtal. Z mé strany to vypadalo, že tam zvrací. Nějak nemohl přestat. Když se otočil zpět, otřel si oči a povídá: „No... ehm, holčičko, už nám zbývá jenom směrovací číslo a ty mi ho určitě řekneš, vid’?“

Opět hluboké zamyšlení a k tomu huhlání: „Smělovací číslo... smělovací...“ Náhle vyskočila, až málem vylezla na pult: „Už vím! Už vím! Já vím! TAM!“ a ukázala kamsi vpravo.

Pošťák nejdřív chvíli zíral na ten entuziasmus a pak vybuchl, až se po něm všichni otočili. Ale on se smál a smál a nemohl přestat. Potom si nejen utřel oči, ale ještě se i vysmrkal. Já bych se nedivil, kdyby si po našem odchodu šel i převléct kalhoty.

„Tak... Tak...“ nebyl schopný se ani nadechnout. „Tak já tam nakreslím takhle šipku a napíšu k tomu TAM!“

„Jo, jo, jo, jó!“ Viki skákala nadšením.

„Směrovací číslo... TAM!“ chechtal se poštmistr a během kreslení si ještě několikrát musel otřít oči.

Kolem něj prošla nějaká starší kolegyně a on ji hned zastavil: „Hele, hele, Hani, koukej, co mám! Tohle Kisnu zabije.“

Kolegyně Hani si psaní vzala, přečetla si ho, ve tváři se jí nehnul ani sval, jen se suše zeptala: „To mu chceš dát?“

„Jasně!“

„No jeden mrtvej tady bude určitě...“ oznámila a šla pryč.

Pán za přepážkou se dál kochal, kroutil nad tím hlavou a pak se obrátil k Viki: „Víš, my tady máme jednoho pana pošťáka a ten luští nedoručitelné zásilky. Myslím, že ta tvoje bude klenot. On takové věci sbírá, a když něco nerozluští, tak pak z toho nespí,“ načež se

rychle otočil a zase se chvíli smál do uličky. Naposledy si utřel oči, řekl Viki, že je to všechno, poděkoval jí, že využívá služeb České pošty, a zdůraznil, ať za ním kdykoli přijde a chce jeho, že klidně přijede i z dovolené.

Takže všechno zlé je k něčemu dobré. Máme na poště tlačenkou.

Zdravení a pozdravy

Další okruh dovedností, který mám zakázáno u své dcery rozvíjet, je zdravení. Manželka vpadla domů úplně vyřízená, nadechla se, pak mě chytla pod krkem a výhružně zasyčela: „Tys učil malou zdravit!“

Hned mi svitlo a já blbec se ještě hrdě přiznal:

„No jo, ráno jsme byli tady v obchůdku a poprvé tam nahlas pozdravila. Paní majitelka byla tak překvapená a nadšená, že jí dala lízátko. Tak jsme si pak o zdravení povídali a já jí říkal, kdy se co používá...“

Viki totiž zdraví jen málo lidí. Někdy hlasitě pozdraví i někoho, kdo jde jen kolem a líbí se jí, ale jinak je z ní těžké dostat slovo. Pokud to tedy po ní chcete. Když to po ní zoufale nechcete, nedá se zastavit.

„Takže to je tvoje vina, že když jsme spolu sjely do metra, tak na celý perón zařvala: ‚Dobrý den, kozy ven!‘“

Okamžitě jsem zbledl.

„Ale to jsem ji neučil! To jsem jen tak povídal, jak se kdo zdraví, jasně jsem jí říkal, kdy se co používá!“

„A to sis ještě nevšiml, že ta naše koza má v hlavě vypalovačku a zapamatuje si třeba celý jízdní řád, když je tam dost blbin?“

„Eeee...“ na to jsem nějak zapomněl. Pak jsem to nevydržel a začal se uchechtávat, když se to nestane mně, je to dost srandovní. Úplně ji slyším v tom metru...

„Byli tam nějakí pubertáci a ti se mohli udávat. A to není všechno! Ona se pak venku zastavila u takového děduly o holi, co sotva dýchal v tom vedru, mávla na něj a řekla: ‚Ať tě provází síla!‘“

Začal jsem se smát, až jsem si musel sednout. Manželka byla ovšem zjevně zničená.

„A co na to dědeček?“

„Kdo ví, jestli ji slyšel, jen taky mávl a volal: ‚Děkuju, děkuju.‘ Ale já zdrhla na druhý chodník a chtěla ji tam nechat. Jenže se mě držela.“

To bylo vážně dobré. Manželčina ruka mě ale dost škrtila.

„Zašly jsme do potravin, za námi si nějaký pán odkašlal, ona se najednou otočila a přesně tím tónem, co zdraví, tak řekla: ‚Dobrý hlen!‘“

Byl jsem mrtvý smíchy, ale zdálo se, že hlášky z mého dospívání jsem možná neměl předávat další generaci, která je uvedla do praxe příliš brzy. Ještě na to nebyla připravená.

„Ten chlap se pak málem udusil. Jenže ještě horší to bylo u pokladny, když té holce za kasou řekla – ale úplně zdvořile: ‚Těpic, pipko!‘ A já ji pak nemohla odtáhnout. Teď chápu, že za to ještě čekala lízátko!“

Začal jsem se dusit já. To se nedalo, moje oblíbená hláška ze Čtyřlístku, kde ji říkal tchoř. Myslel jsem, že umřu.

„Já věděla, že s ní nemám chodit do řeznictví, a přemlouvala jsem ji, ať čeká venku, ale ona pořád: kravička, kravička, jak tam mají tu malou krávu. Hlídala jsem ji, ale neuhlídala, takže zase na celý krám: ‚Čest práci. Rukám klid.‘“

Myslím, že jsem si v boku něco natrhl. Opravdu, když se to neděje mně, jsou to s Viki neskutečně srandovní historky. Já to zažíval snad poprvé.

„Víš, že tam jsou ty dvě staré paní, co tam přesluhují od socialismu. Nejdřív se zarazily, ale pak se smály, že nebyly schopné ani nakrájet salám.“

A bila mě, protože jsem se smál.

„Ty z toho máš srandu, ale dneska to bylo naprosté peklo. Na zastávce tramvaje byla skupinka, nějaké handicapované děti, a Viki na ně: ‚Čágo belo, šilenci!‘ A děti taky mávaly, jak mohly, ale jejich doprovod mě provrtával pohledem.“

Už jsem nemohl ani dýchat.

„Jednomu bezdomovci řekla: ‚Čusky fusky.‘ Tak jsem mu dala peníze, aby o tom mlčel.“

Sípal jsem, už mi bylo jedno, že mě manželka škrtí.

„Jo! A na pošť! Vešla a zase jasný hlásek: ‚Pozdrav vás tu všechny pánbůh!‘ – pak se ohnula až k zemi a dodala: ‚A hluboká puklina!‘“

„Jo, jo, jo!“ řehtal jsem se. „Hluboká puklina jsme taky říkali.“ Potom jsem se podíval na manželku a také dodal: „Ovšem před Viki jsem samozřejmě o tom neměl ztratit ani slovo.“

„Šly jsme kolem Vietnamců, kam jsem taky chtěla, ale rozhodla jsem se, že už nejdu nikam, jenže jak jsme procházely kolem, tak aspoň dovnitř zakřičela: ‚Tě péro, sombréro!‘ A ten prodavač za námi vyběhl! Já se lekla, že bude nadávat, ale on nám mával!“

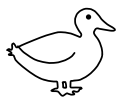
„On má Viki rád od doby, kdy byla ještě tak malá, že jsem ji tam nosil v nákupním košíku, vždycky se mu to hrozně líbilo a jí taky, protože to vypadalo, jako bych ji zrovna vyndal z regálu.“

Ještě malé doplnění: Když jsem dával Viki spát, řekla mi: „Dobrou moč.“ Tak jsem jí znovu vysvětlil, jak se zdraví, ale teď jen ty správné verze. Pod dohledem manželky. Zítra s ní jdu poprvé do školky v novém roce, tak nechceme, aby se stala nějaká nehoda, že? Musím nechat prodloužit vodící tyč.

Edit: Manželka si ještě vzpomněla, že šly kolem kostela, tam stála skupina babiček a Viki na ně prý jen utrousila: „Perun s váma!“ a šla dál. Několik z nich navíc zcela automaticky odpovědělo: „I s tebou.“ Pak se prý rozhlížely všude kolem a nevěřily, že to řekla ta holčička. Neznám lepší použití hlášky z Dívčí války...

Edit 2: Úplně jsem zapomněl, že po mém vysvětlování pozdravů Viki přišla domů a řekla medvídkovi: „Zduř, cype!“ – ale šlo o ojedinělý incident, tak jsem to nechal tak... Nicméně nyní přemýšlíme, jestli bychom zítra neměli zavolat do školky, že je nemocná.

Pohled na debila

Příprava narozeninové oslavy je poměrně hektická záležitost. Viki jsou 4 roky a tyhle narozeniny poprvé neslaví jen v rodinném kruhu, ale pozvala si i kamarádky. Právě kolem tohoto věku začnou děti navazovat první přátelství a je na rodičích, aby to náležitě podpořili. Dort nebyl problém, udělali jsme náš oblíbený duhový dort ze zakysané smetany, šlehačky, ovoce a piškotů. Při použití kvalitních gelových barev je síla taková, že vám to obarví nejen dort, ale i stolic. Nazvali jsme ho „Dort pokladů“, protože tentokrát jsme do něj schovali kinder vejčka. Můj název „Vytlačte si papouška“ neprošel, přestože u dětí by určitě měl obrovský úspěch.

Těžší bylo vymyslet téma oslavy. Pak mě napadla geniální myšlenka, kterou si asi nechám patentovat: Dům tisíce místností. Viki miluje domečky a stále si staví všelijaké schovávačky, tak proč jí nějaký nepostavit? Ovšem genialita nápadu netkví v dobrodružné hře, to nejlepší na takové akci je, že pokud doma rozvěsíte spoustu dek, šátků, cejch a přehozů, nemusíte vůbec uklízet, protože nikdo neuvidí, jak to u vás vlastně vypadá. Mám ještě zaděláno na vyšší stupeň, který využiji asi na Halloween. Zatemníme okna a děti se doma budou pohybovat jen za světla neónových trubiček. Pak už stačí jen oprášit prcky od pavučin a prachu, aby nebylo vidět, že zrovna vylezli z krypty, protože vám právě vytřeli pod postelemi, jelikož jste neměli ani čas uklidit.

Skvělé na takové hře také je, že nic dalšího nemusíte vymýšlet, děti budou hodiny jen bloudit a většinu z nich už nikdy neuvidíte. Nevím už, kolik hostů vlastně přišlo, ale na konci jsme našli tuším jen tak tři nebo čtyři.

Bylo potřeba vymyslet, čím připevnit šňůry. Říkal jsem si, že to přece nebudu tlouct přímo do zdi. Pak mě napadlo zkusit nějaké úchyty přilepit, dnes jsou přece k dostání univerzální, dokonale pevná lepidla. S touto spásnou myšlenkou jsem vyrazil do kutilských potřeb. Mimochodem nenávidím tam chodit. Lidé se tam

mezi sebou baví v tom příšerném metajazyce plném slov, která vůbec neznám, protože já jsem domácí kutil asi jako vyschlý vlhčený ubrousek. A vždycky, ale opravdu vždycky, ať se zeptáte na cokoli, na vás koukají jako na debila.

„Dobrý den, já bych chtěl nějaký úchyt na připevnění šňůr...“

„A chcete zděre, nebo jen skobu, nebo...“

„Já myslel něco, co by se dalo na zeď přilepit, abych do ní nemusel mlátit.“

Pohled na debila. Začala si mě pozorně prohlížet. Zcela jistě kvůli tomu, aby dokázala během celosvětového setkání prodavačů v kutilských potřebách přesně popsat, co za idiota to k nim zase přišlo. A případně vyhrát nějakou cenu.

„Přilepit?“ zopakovala nevěřícně žena, původním povoláním nepochybně dělnice v továrně, kde lisovala tanky. Holýma rukama. „Tak to nevím. Štefane?“ zavolala dozadu. Polil mě studený pot, teď přijde druhý. Vylezl plešatý muž s tlustými brýlemi a knírkem.

„Tady pán chce nějaký úchyt na zeď...“

„No tak zděř, nebo skoba, pokud to nechce...“

„On to chce lepit,“ řekla žena významně.

Druhý pohled na debila. Dneska mám dva za cenu jednoho. Opět pozorné prohlížení, nejspíš odhadoval velikost svěřací kazajky.

No, zkrátím to: neporadili mi. A to jsem se ptal ve třech prodejnách, to je dobrých šest pohledů na debila. A pozorné prohlížení. Na srazu bude ta historka nejspíš hodně profláklá. „U vás byl taký?“

Teoreticky by stačilo prkýnko, do kterého vrazíte skobu, ale na Praze 1 neseženete ani prkýnko. Podařilo se mi ale sehnat něco, co jsem zapomněl, jak se jmenuje, ale je to něco k petlici, do čeho se dává visací zámek. Přilepil jsem to na zeď a fungovalo to dokonale. Ty cihly, které to vyrvalo ze zdi i s kusem omítky, štuky a malty, když jsem pověsil deky, z toho pořád nemůžu dostat. Na jednu cihlu to dokonce přilepilo i dva sousedy. A to bydlí na druhé straně ulice.

Nicméně oslava se vydařila a všechno proběhlo skvěle. Dům tisíce místností měl úspěch. Když k němu Viki přišla jako první, přehlédla ho a prohlásila: „Tady je ale boldel. To se bude máma zlobit!“

Ale maminka se nezlobila. Maminka si zalezla do místnosti č. 998 a dělala, že bydlí jinde. Ukázala se, až když se podával dort, a nenápadně se mě zeptala, proč jsou v pokoji ty díry a proč jsem tam střílel kanónem.

Na tuto narozeninovou oslavu budeme každopádně dlouho vzpomínat. Budeme muset, protože ty díry se jen tak nezazdí. Bavit jsem se o nich s jedním inženýrem. Říkal jsem mu, že jsem přilepil úchyty a ony se vyrvaly – a zase: pohled na debila: „Přilepil?“ zopakoval. Ptal jsem se, jak to mám zazdíť. Říkal, že pokud to vyrvalo i cihlu se sousedy, tak by celý ten dům raději postavil znovu.

Takže tak.

Somnambulka

Pekárna, co má otevřeno od šesti ráno, to je v Praze věc nevídaná. Praha je ve skutečnosti jen velká vesnice, soudě podle chování obchodů. Žádný v centru neotevře před devátou, spousta jich má polední přestávku jako v minulém století a zavírá se klidně v pět odpoledne.

Přišel jsem ve chvíli, kdy slečna prodavačka otočila klíčem ve dveřích. Předě mnou byl robustní chlápek s taškou přes rameno, ale pustil mě, že tam bude snídat, tak má čas.

„Máte donuty?“ zeptal jsem se. Čerstvě čtyřletá dcera je miluje.

„Co? Donuty?“ zamžourala prodavačka. Slečna nebyla evidentně ranní ptáče. Vlastně jsem měl pocit, že to, co jí trčí z kalhot, je prostěradlo. Na levém uchu měla přilepený polštář.

„Takové ty barevné koblihy s dírou.“

Znovu zamžourání. „Co? Koblihy s dírou?“

Marná snaha, slečna byla somnambulka. Vzal jsem pro Viki obyčejné koblihy, takové, co u nás mají volební právo.

Zatímco jsem si skládal nákup do batohu, přišel na řadu ten robustní pán a povídá:

„Tak, Soničko, jdi metr doprava. Ano. Teď natáhni ruce, a co první nahmátneš, to si vezmu.“ Pro sebe si zamumlal: „Snad to tentokrát nebudou ty škvarkové placky, ty já tak nerad...“ Nahlas pak pokračoval: „Já nevím, proč ty služby bereš, ty přece nejsi moc ranní ptáče, víd?“

Slečna něco zadrmlila a ze zad jí odpadla matrace.

Takže nejspíš asi začnu chodit zase později. Až se slečna probere a hodí do sebe kafe. A trochu nám opelichá od ložního prádla.

Schovávání

Po zimě konečně přišlo teplo, a tak jsme začali čtyřletou Viki opět vyzvedávat na školkovém hřišti. Vůbec nic se nezměnilo, stále nechce domů. Dnes se k nám rozběhla, v půlce hřiště jí došlo, že si ji chceme odvést, zastavila se ve vzduchu, začala zdrhat a křičet: „Néééé!“ Ale nakonec co – být na školkovém hřišti, nebo jiném... Dokud učitelky nesedí ve vlaku na víkendovou chalupu, můžeme se tu zdržet.

Díky tomu jsme byli svědky řady her. Viki má ve školce kamarádku Jasmínku a spolu si na hřišti hrály si na schovávanou. Neschovávaly se ovšem samy, ale ukrývaly dřevěného malovaného kohouta. Manželka poprvé nevědomky zasáhla do pravidel, když upozornila Jasmínku, že se nesmí dívat, když Viki kohouta schovává, ovšem má žena neměla nejmenší tušení, že takové hardcore verze se ve školce nehrají. Jasmínka se sice nedívala, ale zase vůbec nevěděla, kde má kohouta hledat, když neviděla, kam ho Viki schovává. Jen pro vysvětlení: v této životní etapě ještě probíhají schovky tak, že vám dítě řekne, kde máte být. Tak to nijak nepřekombinujte, jinak se vám přeck zavaří.

„To nenajdeš,“ oznámila Viki Jasmínce, ležérně opřená o klouzačku. „Hele, je to totiž tady, nahoze,“ zdvihla kohouta na vrcholku klouzačky. Jasmínce zazářila očička. Konečně měla vodítko a vydala se tedy hledat tím směrem.

Podívali jsme se s manželkou na sebe a vzdychli. Stejnou oční výměnu měli i rodiče Jasmínky, kteří seděli na lavičce vedle. Zřejmě se také rozhodli chvíli zůstat.

Netrvalo to ani minutu a Jasmínka vítězně svírala vyřezávaného kohouta nad hlavou.

A pak schovávala Jasmínka. Popadla malovaného kohouta a běžela na druhou stranu hřiště.

„Úúú!“ zavolala odtamtud. Viki, přestože viděla, že Jasmínka odběhla s trofejí na druhou stranu, začala pečlivě prohledávat místo, kde zrovna byla. A nic. Překvapivě. A nečekaně. Jasmínka se začala nudit, až kohouta zdvihla a zamávala s ním, aby Viki nalákala: „Hele, Viki!“

Viki jen mávla rukou: „No jo, já hjedám!“

Jasmínka mávala s kohoutem zuřivěji: „Tady, Viki, hele! Hele!“

Viki se na ni podívala, chvíli sledovala, jak mává kohoutem, a pak fňukla: „Dyz já ho nemůžu najít!“

Jasmínka švihla s kohoutem na zem, běžela k Viki a ječela: „Já ti pomůžu!“

Jasmínčin otec si sundal brýle a otřel si oči. Zřejmě mu dojetím zvlhly. Začali jsme s manželkou zlehka debatovat o přijetí na základní školu a vzájemně jsme se utěšovali, že podmínky jistě nemohou být nijak náročné. Něco jako prostrčit kolečko kolečkem a vědět, na kterou část těla patří čepice. Potom jsme si vzpomněli, jak den předtím Viki pobíhala po čtyřech s mou čepicí na zadku a křičela, že je vembloud. Druhou část očekávaných zkoušek jsme tedy zavrhlí pro přílišnou náročnost.

Obě holky hledání po nějaké době vzdaly a rozhodly se, že začnou znova, protože ten „zatjacenej kohout se nedá najít“. Jasmínka pro něj doběhla, aby mohla schovávat zase Viki.

Manželka se naklonila k druhým rodičům a zeptala se konverzačně: „Jste také tak hrdí na svou dceru jako my na tu naši?“

Otce zřejmě napadaly podobné myšlenky jako nás, protože za-
bořil hlavu do dlaní a zahučel: „Ona ze školky nevyleze do čtyři-
ceti.“

Děti se trochu poštuchovaly, protože Jasmínka nakonec ne-
chtěla Viki kohouta dát. A strčila si ho vzadu za kalhoty. Vzápětí na
to zapomněla, a tak začaly kohouta hledat, protože nevěděly, kde
ho nechaly. V jedné chvíli se Viki uchechtla, ukázala na kama-
rádku a vyprskla: „Ty ho máš vzadu!“

Jasmínka se otočila, vytáhla kohouta z kalhot, plácla se do čela
a obě se začaly hystericky řehtat. Potom ho Jasmínka odložila, roz-
hlédla se a rozhodila rukama: „Jenže kde teda je?“

Viki také rozhodila rukama a vyjekla: „Já nevím!“ A pustily se
znovu do hledání.

Koutu hřiště, kde jsme seděli, se začalo říkat „U Plačících ro-
dičů“.

Výlet na hrad

Ve školce měli jednodenní prázdniny, tak jsme si řekli,
že vyrazíme na výlet. Viki se nemohla dočkat a pobí-
hala kolem, až jí manželka řekla, že si má vybrat něja-
kou malou cestovní knížku pohádek a jednu hračku. Z tohoto
prostého důvodu jsem během cesty ve svém batohu postupně našel
velký německo-český slovník, mašinku, nákladák, panenku, něko-
lik seschlých kaštanů, dva kameny, žvanec modelíny, svazek paste-
lek a hromadu kostek ze stavebnice.

Čekáme na metro, Viki čučí na monitor a ptá se, kdy budou po-
hádky. Podíval jsem se na čas a řekl jí, že za dvě minuty začnou po-
hádky o mašinkách, protože přijede první souprava. A když odpo-
čítávání uplynulo, skutečně přijelo metro. Během nastupování Viki
křičela, že nechce nikam jet, když zrovna začíná pohádka. Nakonec
byla nadšená, jakmile se dozvěděla, že musí nastoupit, protože
v téhle pohádce hrajeme.

Radost z výletu je patrná i cestou metrem. Dívá se z okýnka do černé tmy tunelu a těší se, co uvidí. Nakonec jsme sledovali žlutý kabel. Asi v půlce tunelu začala brečet, protože ho ztratila. Slíbil jsem jí, že napíšu do Metrostavu, ať ho najdou a řeknou jí, jak to s ním dopadlo. Zní to sice dětsky nevinně, ale po kabelech v Blance by to Metrostav mohl brát jako provokaci.

Přestupujeme na tramvaj. Řekl jsem Viki, že tramvaj si musí stopnout, takže když příjížděla, začala skákat na stanici jako posedlá, až řidič málem zastavil pár metrů před stanicí v domnění, že se Viki chystá skočit.

Viki se dělá v tramvaji špatně. Ztracená genetika. Manželce se dělá špatně, mně se dělá taky v autobuse nevolno, doufali jsme, že u dítěte by se to mohlo anulovat. Ale vyšlo to tak, že Viki je dvakrát víc špatně než nám. Dělá se jí blbě nejen v autech a autobusech, ale i v tramvaji, metru, a jednou dokonce při projíždění Street View na Google Maps prohlídla dvě čtvrti v Tchaj-pej.

Další přestup, tentokrát na autobus. Jedeme krokem, před námi je nerozhodný cyklista. Nerozhodný se mi zdá proto, že ukazuje odbočení oběma směry.

Tak ne, nakonec se jen protahoval a jel dál před námi rovně. Musím říct, že protahovat se na kole před jedoucím autobusem není úplně dobrý nápad, jeden malý kamínek totiž může znamenat rozdíl mezi cyklistou a velmi neúčinným zpomalovacím prahem.

Konečně na cestě. Viki bolí nožičky. Prvních třicet metrů cesty mi nepřišlo nijak náročných, ale Viki se tváří, jako by právě překonala Kordillery. Nakonec se nám podařilo usmlouvat, že půjde dál, ovšem s podmínkou, že bude sedět tátovi na ramenou...

Našli jsme šnečí ulitu. Viki si ji chtěla vzít s sebou, ale zjistilo se, že má ještě obyvatele. Navrhl jsem pozvat šnečka na oběd. Jako chod. Manželce se nějak dodatečně udělalo špatně z autobusu.

Viki si našla hůl pocestných. Je asi dvakrát vyšší než ona, takže se s ní sice blbě chodí, ale zjistil jsem, že když se držím blízko ní, mám mnohem lepší signál wifi.

Došli jsme na kopec. Viki hůl odhodila, protože na ni pořád padaly šišky, které svou holí srážela ze stromů. Jedné šišky se ještě držela překvapená veverka. S příborem a bryndáčkem.

Objevíli jsme stopy zvěře. Snažíme se určit, co to asi bylo. Rys? Bobr? Medvěd? Zajíc? Bažant?

Manželka nás oba pohladila a shovívavě pronesla, že je opravdu velmi těžké určit, co to bylo za zvíře, jediné, co se dá s jistotou říci, je, že mělo podkovy.

Shodli jsme se s Viki na tom bažantovi. A rozhodli se, že se na okovaného bažanta zeptáme na hradě. S tatarkou a hranolký.

Asi jsme se trochu ztratili. Naštěstí nás právě míjel postarší cyklista, ale než jsem se stačil zeptat, jestli neví, kudy se dostaneme k hradu, zaskočil mě otázkou, jestli nevím, kde je rozhledna. To jsem netušil. On zase odvětil, že jediná zřícenina, o které ví, jede za ním a je to jeho žena. Ta se zrovna vynořila ze zatáčky a musím říct, že to na kole moc neuměla, protože svého muže nešťastnou náhodou přejela. Asi čtyřikrát.

Nádhera, je to krása vyrazit do přírody, prozkoumat divočinu. Právě jsme v místech, kam snad lidská noha ještě ani nevzkročila. A máme štěstí, je tu dokonce dětské hřiště. Hned vedle silnice.

Jdeme kolem žlutého hořčičného pole. Zeptal jsem se manželky, která má na to odborné vzdělání, jak se pozná podle rostliny, jestli tu roste plnotučná, nebo kremžská. Zase mě pohladila a chlácholivě zašeptala, že pro mě tu nepochybně roste dijonská.

Paráda! Živá dijonská, to jsem ještě neviděl.

Jdeme po koňské stezce, Káťa říkala, že máme dát pozor, ať nešlápneme do koblihy. Zeptal jsem se, jestli to nějak pozná ze stop, že tudy jezdí Agrofert.

Procházíme kolem úvozu. Zaslechli jsme z houští těžký dusot. Začali jsme raději hlasitě tleskat, abychom případného divočáka zahnali a nevyběhl na nás. Přes křoví jsme pak zahlédli prchající osobu s holou řítí. Viki naštěstí přes křoví neviděla, ale ptala se, co to bylo. Maminka s kamenným výrazem prohlásila, že to byl okovaný bažant. A já jí to musel dosvědčit.

Na stromě byla ptačí budka. Řekli jsme Viki, že tam bydlí nějaký ptáček. Pak jsme dole na kůře stromu hledali domovní zvonek a mačkali suky. Ale nic. Asi nebyli doma. Příště musíme předem poslat fax.

Jsme na naučné stezce. Dozvěděli jsme se, že rozdíl mezi kunou lesní a skalní je v barvě náprsenky. Což z černobílých nákresů nebylo příliš patrné. Teď honíme vřešticí maminku po lese a snažíme se podle náprsenky zjistit, jestli je kuna skalní, nebo lesní. Ukázalo se, že manželka je vzácná kuna borůvková.

Zase jsme zaslechli nějaké zvíře pod námi na svahu, ale tentokrát jsme nic nezahledli. Ani kožíšek, ani řít. Ale shodli jsme se na tom, že se tu přemnožili okovaní bažanti a někdo by je měl začít lovit. Pak jsme vymysleli pušku s elektromagnetem na okované bažanty.

Zpátky jedeme vlakem, čímž se nám, kromě lodí a letadel, podařilo podpořit všechny druhy dopravy. Na malém nádražíčku je řada odstavených nákladních vagonů. Viki hned začala poskakovat, že chce nastoupit, a jestli je to ten vláček, kterým pojedeme domů. Řekl jsem jí, že ano. Ať si na jeden vagon vyleze a tváří se, že je uhlí. Káťa ji chytla, když už byla na žebříčku.

Open House

„Tatí, kam jdeš?“ zavolala na mě Viki.

„Na ministerstvo průmyslu, dneska je Open House Praha, třeba se dostaneme dovnitř.“

„A sou tam hjacky?“ zeptala se na to nejdůležitější.

„To asi ne. Ale možná bys tam mohla zařídit, aby se jich víc vyrábělo.“

„A je tam kolotoč?“

„Možná na vrátnici. Malinkej.“

„A sou tam klouzačky?“

„To asi taky ne, i když jsem četl, že sem tam nějaký ministr se jde klouzat.“